

nistrativní a že trvá berní úřad na výkonu exekučním, ač bylo žalobci závazně prohlášeno, že se s výkonem exekuce počká. Žalobce patrně na zřeteli má předpis § 36 čís. 3 ex. ř. Předpis tento však předpokládá exekuci soudní a nikoliv administrativní a z ustanovení § 35 odstavec druhý věty druhé plyne, že i při exekuci soudní lze námitky, spočívající na skutečnostech rušících nebo stavících nárok uplatňovati pouze u onoho administrativního úřadu, který vydal exekuční titul. Z toho vyplývá, že k uplatňování žalobní námitky není pořad právní dopuštěn a vymyká se z působnosti soudu, aby obíral se takovými námitkami, které dlužno vznésti pouze u úřadu správního. Proto jest stížnost, domáhající se projednávání rozepře, neodůvodněna. Ovšem ale usnesení prvního soudce, které svým konečným výsledkem vyhovuje, jest formálně vadným a zmatečným. Nehledě ani k tomu, že první soudce nesprávně žalobu »zamítá« usnesením pro nedostatek aktivní legitimace — které jest povahy meritální — kdežto citace § 6 c. ř. s. v důvodech poukazuje na nedostatek procesní způsobilosti — měla býti žaloba pro nepřípustnost pořadu práva odmítnuta (§§ 42 j. n., 440 poslední odstavec, 477 číslo 6 a 478 odstavec první c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Soud rekursní uvádí správně ve svém rozhodnutí, že stěžovatel měl na mysli žalobu dle § 36 čís. 3 ex. ř., neboť dle obsahu jejího domáhá se vlastně toho, by po provedeném zájmu věci byla povolena a nařízená již exekuce prodejem jich prohlášena za nepřípustnou z důvodu, že mu berní úřad zaručil, že s exekucí posečká — až do urovnání věci. Skutečností, vymáhaný nárok rušících nebo stavících ve smyslu § 35 ex. ř., žalobce neuplatňuje a poukaz rekursního soudu na příslušnost správního úřadu k rozhodnutí o takových námitkách (§ 35 odstavec druhý ex. ř.) není tedy na místě. Kdyby byla exekuce povolena soudem, nebylo by zajisté na závalu, by žaloba stěžovatele vznesena nebyla u soudu, dle § 36 ex. ř. příslušného, i když by se povolení exekuce zakládalo na některém z exekučních titulů v § 1 čís. 10—12 označených, neboť výlučný předpis § 35 odstavec druhý ex. ř. platí jen pro námitky směřující proti nároku. V tomto případě však exekuce, již stěžovatel žalobou odporuje, nebyla soudem vůbec povolena, důsledkem čehož také ani žaloba dle § 36 čís. 3 ex. ř. na soud vznesena býti nemůže.

Čís. 1790.

Ustanovení § 527, odstavec druhý, c. ř. s. platí též v řízení konkursním a vyrovnávacím.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R I 943/22.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno bylo usnesení vyrovnacího soudu a jemu uloženo, bez výhrady právomoci, by po provedeném šetření znovu se usnesl o potvrzení narovnání, vznesena byla stížnost, již rekursní soud odmítl s poukazem k § 527, odstavec druhý, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Dle § 63 vyrovnávacího řádu platí v řízení vyrovnávacím podpuně ustanovení řádu konkursního a, není-li těchto, ustanovení civ. řádu soudního. Soud stolice druhé tedy právem užil předpisu druhého odstavce § 527 c. ř. s. o omezené přípustnosti dovolacího rekursu, kterýž předpis platí dle § 63 vyrovn. ř. pro řízení vyrovnávací a dle § 172 konk. ř. i pro řízení konkursní, a právem odmítl dovolací rekurs. Stěžovatelka marně se snaží dokázati, že její dovolací rekurs jest přípustný, majíc mylně za to, že ustanovení druhého odstavce § 527 c. ř. s. nelze v řízení konkursním a vyrovnávacím užiti. Odůvodňuje své mínění §§ 3, 52 a 63 vyrovn. řádu a §§ 78, 155 i 176 konk. řádu; ale těmito zákonnými předpisy není užiti druhého odstavce § 527 c. ř. s. v řízení vyrovnávacím vyloučeno. To vysvítá z této úvahy: V § 3 vyrovn. ř. vyloučen jest opravný prostředek z usnesení, jímž vyrovnávací řízení se zahajuje nebo návrh na zahájení jeho se zamítá; z toho neplyne, že dovolací rekurs jest přípustným v případě, o němž nyní jde. Dle § 52 vyr. ř. a § 155 konk. ř. jest osobám tam uvedeným volno, vznésti rekurs do usnesení, jímž uzavřené vyrovnání bylo potvrzeno, pokud se týče jímž uzavřenému vyrovnání odepřeno bylo potvrzení; z toho rovněž nelze logicky usuzovati, že dovolací rekurs stěžovatelky jest přípustným. Totéž platí o § 78 konk. ř., v němž toliko předpokládána jest přípustnost rekursu do usnesení, jímž konkurs byl zahájen. Zbývají ještě § 63 vyr. ř., pokud poukazuje na § 176 konk. řádu, a tento § 176, vlastně pouze druhý odstavec jeho. Stěžovatelka má za to, že podle tohoto druhého odstavce § 176 konk. ř. lze všude tam, kde jest rekurs dle vyrovnávacího (konkursního) řádu uznán vůbec přípustným, — správně řečeno: kde dle vyrovnávacího (konkursního) řádu rekurs není výslovně vyloučen, — vznésti rekurs k nejvyššímu soudu, s jedinou jen výjimkou, totiž s výjimkou § 528 c. ř. s., které v tomto případě není. Mínění toto však spočívá na nesprávném výkladu druhého odstavce § 176 konk. ř., kterým, — nehledě k tomu, že se nevztahuje na rozhodnutí soudu konkursního, pro něž platí § 63 vyr. ř. a § 172 konk. ř., nýbrž na opatření a rozhodnutí konkursního komisaře, — není vyloučeno užiti druhého odstavce § 527 c. ř. s. Z pouhé okolnosti, že v druhém odstavci § 176 konk. ř. vyslovena jest přípustnost rekursu na rekursní i Nejvyšší soud, při čemž v závorkách uveden jest jediný § 528 c. ř. s., vylučující dovolací rekurs, nelze logicky usuzovati, že není možno užiti ustanovení druhého odstavce § 527 c. ř. s. v případech tam uvedených; to nebylo ani úmyslem zákonodárcovým při vydání řádu konkursního a řádu vyrovnávacího. Vždyť jde v druhém odstavci § 176 konk. ř. o opravné prostředky, týkající se opatření a rozhodnutí konkursního komisaře; podle konk. řádu ze dne 25. prosince 1868 mohli se účastníci při rozhodnutích konkursního komisaře dovolávat čtyř soudních stolic a úmyslem zákonodárcovým při vydání nového konkursního řádu bylo, toto zákonné ustanovení omeziti, což se stalo vyloučením konkursního soudu jako zvláštní soudní stolice pro opravné prostředky — až na odchylku druhého odstavce § 125 konk. ř., kde však další rekurs jest vůbec vyloučen —; pokud šlo o otázku, zdali v novém konkursním řádě má býti uznán v druhém odstavci § 176 přípustným i rekurs na Nejvyšší soud, bylo uváženo,

že rozhodnutí konkursního komisaře nejsou důležitější než usnesení, jež konkursní soud vydává v první stolici, a bylo uznáno žádoucím, odejmouti Nejvyššímu soudu břímě rekursů v konkursním řízení úplně, ale naproti tomu zase byl zřetel vzat na to, že konkursní právo jest velmi těžké a že jest nutno, zachovati jednotnost v rozhodování o právních otázkách ve věcech konkursních, v nichž názory účastníků často daleko se rozcházejí; byla tedy v druhém odstavci § 176 konk. ř. příslušnost Nejvyššího soudu jako soudu třetí stolice zachována, ale omezena byla poukazem na § 528 c. ř. s. odůvodněním, že výluka mimořádných dovolacích rekursů dle tohoto § 528 bude míti za následek aspoň částečnou úlevu pro Nejvyšší soud. Z těchto zákonodárných motivů plyne zřejmě, že zákonodárce, ustanoviv v § 63 vyr. ř. a v § 172 konk. ř. podpůrnou platnost civ. řádu soudního pro řízení konkursní a vyrovnávací, neměl v úmyslu, předpisem druhého odstavce § 176 konk. ř. vyloučiti užití druhého odstavce § 527 c. ř. s., který se netýká rozhodování soudu rekursního, u věci samé, nýbrž toliko se týče usnesení takových, jimiž nařízeno jest nižšímu soudu šetření, jež rekursní soud pokládá za nutné za účelem objasnění a spolehlivého rozhodnutí věci hlavní, proti kterémuž příštímu rozhodnutí budou účastníkům příslušeti zákonné prostředky opravné. Poukaz stěžovatelčin na § 11. odst. I, III, V, a VII spisu Rintelenova »Handbuch des österr. Konkurs- und Ausgleichsrechtes« nemění na tom ničeho již proto, poněvadž uvedené právě odstavce I, III, V, a VII nejsou naprosto v odporu s hořejší úvahou; to platí zvláště i o první větě odstavce I, dle níž proti usnesením druhé stolice jest opravný prostředek na třetí stolici (v mezích § 528 c. ř. s.) jen tenkrát přípustný, když rozhodnutí soudu rekursního nejeví se býti potvrzením usnesení prvního soudu; tím není nikterak ještě řečeno, že by užití druhého odstavce § 527 c. ř. s. bylo vyloučeno.

Čís. 1791.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n.).

Úmluva, již se nájemce vzhledem na konkrétní, již nastavší okolnosti zavázal pronajímateli, byt do určité doby vykliditi, jest i za platnosti zákona o ochraně nájemců účinnou a vhodným podkladem pro žalobu o vyklizení bytu.

Ustanovení § 7 zákona má na mysli úmluvy o tom, jak a kdy nájemní poměr má v budoucnosti povšechně a bez ohledu na určité, konkrétní, již nastavší okolnosti býti ukončen.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R I 956/22.)

Proti žalobě, již domáhal se pronajímatel vyklizení dílny, k němuž se nájemce byl zavázal, vznesl žalovaný námitku nepřipustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že úmluva o vyklizení jest vzhledem k § 7 zákona ze dne 27. dubna 1922 čís. 130 sb. z. a n. neplatnou. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Žalobní prosbu na vyklizení dílny odůvodňují žalobci tím, že žalovaný v polovici května 1922 slíbil žalobkyni, s jejím souhlasem, že se do 14 dnů vystěhuje a dílnu žalobcům